

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobkyně: **D. K.**
sídlem J. 724, K. n. L.
zastoupena JUDr. Pavlem Brachem, LL.M., advokátem
sídlem Klapálkova 4, Praha 4

proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. 8680/25/5200-10423-711333,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) na základě daňové kontroly dvěma dodatečnými platebními výměry ze dne 22. 11. 2023 doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2019 a 2020 v celkové výši 88 275 Kč a současně jí uložil povinnost uhradit penále ve výši 8 252 Kč. Správce daně žalobkyni zejména neuznal

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

výdaje za pronájem nebytových prostor poskytnutých korporací JA Tech s.r.o. v celkové výši 810 021 Kč.

2. Žalovaný dodatečně platební výměry změnil tak, že stanovil výši doměřené daně na částku 184 785 Kč a výši penále na částku 36 958 Kč. Žalovaný oproti správci daně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala použití zboží přijatého od společnosti Herbalife Czech Republic s.r.o. (dále jen „Herbalife“) v celkové výši 258 544,23 Kč v roce 2019 a 384 907,60 Kč v roce 2020 se nejednalo o výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

II. Žaloba

3. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Podle žalobkyně bylo jednoznačně prokázáno, že produkty Herbalife byly použity částečně pro DMK účetnictví a částečně na podporu prodeje centra pro zdravý životní styl. Žalobkyně prokázala svá tvrzení fotografiemi, z nichž je patrné, že zboží bylo používáno při prezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci podpory prodeje. Z místopřísežných prohlášení ze dne 3. 11. 2024 je patrné, že v rámci osobních setkání, prezentačních akcí, byly příslušnými osobami produkty Herbalife bezplatně konzumovány. K těmto akcím žalobkyně předložila fotodokumentaci a doložila jejich termíny. Pokud měl správce daně pochybnosti k místopřísežným prohlášením, mohl příslušné osoby vyslechnout. Jelikož tak neučinil, má žalobkyně za to, že se jednalo o důkaz listinou, který nebyl v řízení správními orgány zpochybněn. J. K. nakupoval zboží z prostředků žalobkyně. Produkty neprodával, prodávala je žalobkyně, která tržby z prodeje zahrnuje do svých zdanitelných příjmů.
4. Společnosti JA Tech s.r.o. žalobkyni podpronajala prostory v B. p. č. X v k.ú. B., kde žalobkyně provozovala centrum pro zdravý životní styl. Jednalo se o venkovní prostor včetně chatky k provozování zdravého životního stylu – agrofittness/lektorské činnosti, cvičení s vlastní vahou, kdy tyto činnosti měly sloužit i jako podpora prodeje pro produkty Herbalife, přičemž jako lektor vystupoval syn žalobkyně J. K. Jako podpora těchto aktivit sloužily i další podpůrné projekty – mj. na internetu přes Messenger byla založena soukromá skupina Candáti Herbalife Nutrition, kde byl propagován zdravý životní styl spojený se zmiňovaným cvičením, v rámci této skupiny byly i sdíleny příspěvky, prezentace a videa cvičení na prostorech v Bořetíně. Jako důkaz předložila žalobkyně komunikaci proběhlou ve zkoumaných obdobích, video upoutávky zveřejňované na sociálních sítích i fotodokumentaci těchto proběhlých akcí. Daňové orgány tyto důkazy neprovedly a nevyhodnotily. Pokud tyto důkazy správní orgán prvního stupně neměl, měl si je odvolací správní orgán vyžádat.
5. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobkyně není seznatelné, jak žalovaný posuzoval skutkový stav a na jakém právním základu věc posoudil, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Není ani zřejmé, zda a jaké důkazy byly v řízení před správcem daně provedeny. Už v řízení před správcem daně nebylo známo, zda se výdaje týkají pouze činnosti společnosti či nikoli. Dle žalobkyně nechyběly důkazy o skutečné hodnotě prodaného zboží žalobkyně a skutečné výši uskutečněných zdanitelných plnění za jeho dodání. Současně nechyběly důkazy o tom, že veškerá přijatá zdanitelná plnění byla přijata a použita k ekonomické činnosti pouze žalobkyně. Ze smlouvy o společnosti nevyplývá, že

by se měl M. K. podílet na vedení účetnictví, tak tomu nebylo. Žalobkyně proto navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i dodatečné platební výměry zrušil.

III. Vyjádření žalovaného a další podání stran

6. Žalovaný uvádí, že v případě zboží Herbalife pojal správce daně pochybnosti o uplatněných výdajích, neboť objem porízeného zboží výrazně přesahoval objem zboží prodaného. Správce daně následně dospěl k závěru, že žalobkyně byla v roce 2019 společník společnosti DMK účetnictví s druhým účastníkem panem M. K., a na základě toho akceptoval a uznal poměrnou část výdajů použitých na propagaci DMK účetnictví prostřednictvím produktů Herbalife jako výdaj žalobkyně. Žalobkyni byly rovněž správcem daně uznány výdaje za zboží Herbalife použité v roce 2019 a 2020 v rámci podpory prodeje a při prezentačních setkáních. S tímto závěrem správce daně se však žalovaný neztotožnil, neboť z předložených fotografií ani jiných důkazních prostředků nikterak nevyplývá, že by zboží Herbalife mělo být žalobkyní používáno při prezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci podpory prodeje, a to v takové míře, v jaké deklarovala.
7. Žalobkyně nenavrhl výslech autorů čestných prohlášení, a to ani když byla s názorem daňových orgánů na ně seznámena. Žalovaný neviděl důvod výslechy provést, protože vzhledem k nepoměru prodaných výrobků a těch údajně použitých na propagaci a vzhledem ke zjištění, že žalobkyně a její syn J. K. výrobky sami konzumovali pro vlastní potřebu (v rozporu s tím co tvrdili), nemohly výpovědi nic zásadního přinést. Žalovaný dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2025, č. j. 8 Afs 78/2024-83, podle něhož v daňovém řízení čestným prohlášením důkaz provést nelze a ve své podstatě se jedná o náhradu jiného důkazu, v nynějším případě náhradu důkazu svědeckou výpovědí, který však žalobkyně nenavrhovala.
8. K výdajům na pronájem od společnosti JA Tech s.r.o. žalovaný uvádí, že žalobkyně žádnou internetovou komunikaci, video upoutávky zveřejňované na sociálních sítích ani fotodokumentaci proběhlých akcí v prostorech na Bořetíně nepředložila. Příjmy žalobkyně z prodeje permanentek na cvičení činily v roce 2019 částku ve výši 3 719,01 Kč a v roce 2020 nebyly vykázány žádné příjmy z permanentek na cvičení. Žalobkyně neprokázala, že se zde opravdu uskutečňovaly akce agrofiness. Žalobkyně správci daně nepředložila nájemní smlouvu, pouze sdělila, že byla uzavřena ústní nájemní smlouva, jejíž obsah správci daně ani žalovanému nesdělila.
9. Žalobkyně byla v roce 2019 společník společnosti s druhým účastníkem panem M. K., s čímž koresponduje skutečnost, že jak žalobkyně, tak i druhý společník společnosti podali daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, ve kterých uvedli jednu polovinu dosažených příjmů a jednu polovinu společných výdajů. Potvrzují to i ostatní zjištěné skutečnosti. Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
10. Žalobkyně ve své replice opakuje (ve značné míře doslova) vznesenou žalobní argumentaci. Dodává, že v Bořetíně měly být pořádány Wellness víkendy a navrhuje k tomu důkaz pozvánkou na takovou akci a výslechem žalobkyně. Ústně uzavřenou smlouvu lze dokázat prokazováním jejího obsahu a podmínek, což žalobkyně správci daně sdělila i doložila. Žalobkyně dále k otázce společnosti dodává, že žalovaný nezjistil podíl společníků na ziscích a nákladech, a to ani procentuálně ani jiným způsobem. Dle žalobkyně je nepřijatelné, aby byl daněn dvakrát stejný příjem, a ještě odlišnými zákony. Žalobkyně byla správcem daně pro fyzické osoby výslovně instruována, aby uvedla čistě papírově bez jakýchkoliv zjišťování

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

„nějaký podíl“. To žalobkyně učinila a teď je kontrolou obviňována a je jí doměřováno něco, co nikdy nepřijala a co v podstatě ani neexistuje. Za tímto účelem žalobkyně navrhuje výslech svědka D. K., bývalé pracovnice správce daně. V návaznosti na to žalobkyně poměrně nesrozumitelným způsobem poznamenává, že žalovanému několikrát sdělovala, že žádné zdanitelné ani uskutečnitelné plnění neměla.

11. Žalovaný ve své odpovědi upozornil na to, že námitky uplatněné v replice jsou pro svou opožděnost nepřijatelné. Tak jako tak podle něj nedošlo k nepřijatelnému dvojímu zdanění. Důvody pro doměření DPH byly odlišné. Důkazní břemeno leželo na žalobkyni. Správce daně ani žalovaný žádné důkazy provést neodmítli. Ostatně žalobkyně provedení žádných (dalších) důkazních prostředků ani nenavrhl.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
13. Žaloba není důvodná.
14. Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ta však byla vznesena značně obecně. V obdobné míře obecnosti lze tedy konstatovat, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť je z něj jasně patrné, jak žalovaný o věci uvážil a o jaké podklady své hodnocení opřel.
15. Podle § 24 odst. 1 věty první zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), platí, že *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně se odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy*. Je to tedy nepochybně poplatník, resp. daňový subjekt, kdo prokazuje existenci a výši výdajů snižujících základ daně (daňově účinných výdajů). Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Nicméně existence (byť i formálně bezvadných) účetních dokladů, tj. např. pokladničních dokladů či faktur, sama o sobě ještě zpravidla neproazuje, že operace, která je jejich předmětem, se uskutečnila na dokladech deklarovaným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). Pro daňovou uznatelnost výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nepostačuje jeho samotné vynaložení (např. provedená platba), ale také prokázání toho, za co byl ve skutečnosti vynaložen, a že souvisí s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů.
16. Dne 21. 4. 2022 zahájil správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2019 a 2020 (současně kontroloval také daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2019 až prosinec 2020). Žalobkyně se v rámci své ekonomické činnosti zabývala vedením účetnictví, zprostředkováním pojištění a službami centra pro zdravý životní styl.
17. Žalobkyně v průběhu daňové kontroly předložila záznamy k DPH, daňovou evidenci, skladovou evidenci, účetní doklady, bankovní výpisy a složku smluv. Správce daně zjistil, že smlouvou o společnosti ze dne 5. 1. 2016 mezi žalobkyní a M. K. se tito sdružili za účelem poskytování služeb *vedení podvojného a jednoduchého účetnictví, účetního poradenství, daňové evidence, daňového poradenství, zpracování daňových přiznání, organizačního a ekonomického poradenství a služeb administrativní správy*. Z čl. II bodu 2 smlouvy dále vyplývá, že pan M.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

K. k tomuto účelu za podmínek stanovených v této smlouvě přispěje svojí činností. Poměr, jakým se společníci podílejí na zisku a na ztrátě společnosti, ve smlouvě určen není. Žalobkyně nepředložila žádný dokument, z něhož by vyplýval zánik členství některého ze společníků či zánik společnosti, naopak při místním šetření dne 19. 5. 2021 uvedla, že smlouva je platná a nebyla zrušena.

18. Oba společníci podali daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, ve kterých uvedli jednu polovinu dosažených příjmů a jednu polovinu společných výdajů. Žalobkyně v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 v příloze č. 1 v tabulce F. Údaje o společnících společnosti uvedla druhého účastníka společnosti a jeho podíl na příjmech a výdajích společnosti ve výši 50 %.
19. Zdejšímu soudu za tohoto stavu není zřejmý smysl námitky žalobkyně, že daňové orgány nezjistily podíl společníků na ziscích a nákladech souvisejících s činností společnosti DMK účetnictví. Pro účely daně z příjmů totiž daňové orgány vycházely z daňového tvrzení samotné žalobkyně, kterému koresponduje tvrzení druhého společníka, M. K. Žalobkyně tedy v nynějším řízení v podstatě zpochybňuje svá vlastní daňová tvrzení. V replice žalobkyně vůbec poprvé uvádí, že správcem daně byla výslovně instruována, aby uvedla čistě papírově bez jakýchkoliv zjišťování „nějaký podíl“. Pokud tím žalobkyně namítá, že byla o správnosti svého postupu ujišťována správcem daně, pak se jedná o námitku, která nemá žádný předobraz ve včas uplatněných žalobních bodech. Zdejší soud se proto touto námitkou nemůže věcně zabývat a bylo by nadbytečné vyslyšet dotčenou pracovníci správce daně.
20. Důvodem doměření daně (oproti daňovému tvrzení, resp. konkludentnímu vyměření) pak v zásadě není posouzení účasti společníků na společnosti, nýbrž to, že žalobkyni nebyly uznány výdaje vynaložené na pronájem prostor v Bořetíně od společnosti JA Tech s.r.o. a výdaje vynaložené na produkty Herbalife, které měla žalobkyně dle vlastních tvrzení využívat k propagaci.
21. K otázce společnosti lze však ve zkratce krom výše uvedeného konstatovat, že správce daně spatřoval rozpor v tom, že žalobkyně i druhý společník M. K. jednak tvrdí, co se týká smlouvy o společnosti, že ji řešili v rámci daně z příjmů rozdělením příjmů na polovinu, ale co se týká ekonomické činnosti, dle žalobkyně fakticky spolu činnost neprováděli a druhý společník společnosti žádnou činnost, která je předmětem smlouvy o společnosti, nevykonával. Tyto rozpory spolu s tím, že žalobkyně svou činnost vykazovala jinak pro účely DPH a jinak pro účely daně z příjmů, vyvolaly na straně správce daně pochybnosti. Ty žalobkyně neodstranila ani v odpovědi na výzvu k prokázání skutečností v průběhu ústního jednání dne 18. 1. 2023, při němž uvedla, že v roce 2019 byly dosahovány příjmy prostřednictvím společnosti DMK – sdružení bez právní subjektivity, tyto příjmy jsou zachyceny v peněžním deníku. Správce daně proto vycházel z toho, že žalobkyni za zdaňovací období roku 2019 náleží 50 % příjmů a výdajů dosažených činností dle uzavřené smlouvy o společnosti (vedení účetnictví) a dále veškeré příjmy a výdaje připadající na ostatní činnosti vykonávané samostatně (zprostředkování pojištění a centrum pro zdravý životní styl).
22. K tomu žalovaný doplnil, že o podílu M. K. na činnosti společnosti svědčil také podpis na soupisu zpracovaných operací pro (odběratele společnosti) Městskou část Praha – Újezd. Ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

znění smlouvy o společnosti vyplývá, že to je právě M. K., kdo se bude podílet svou činností, zatímco žalobkyně poskytne svůj majetek. Dle informací poskytnutých Okresní správou sociálního zabezpečení Pelhřimov vykazoval M. K. stejnou částku jako žalobkyně také v přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2019.

23. Z uvedené rekapitulace jsou jasně patrná jak skutková zjištění daňových orgánů, tak i podklady, ze kterých při zjišťování skutkového stavu daňové orgány vycházely. Pokud dle žalobkyně nadále o určitých skutečnostech panují pochybnosti, pak v souladu s rozvržením důkazního břemene v daňovém řízení (v němž v případě prokázání pochybností správce daně je daňový subjekt povinen prokázat to, co sám tvrdí) bylo primárně na žalobkyni, aby takové pochybnosti vyvrátila, resp. aby jednoznačným způsobem vysvětlila a prokázala povahu dané činnosti, což ovšem neučinila.
24. Je zřejmé, že podpis společníka na listině pro odběratele nebyl *jedinou* skutečností, na základě které vyvodily daňové orgány podíl M. K. na činnosti společnosti. Stejně jako daňové orgány má zdejší soud za to, že dle znění smlouvy to měl být druhý společník (*příspěje svou činností*), nikoliv žalobkyně (*poskytne pronajatou kancelář, veškeré její vybavení a služební automobil*), kdo bude poskytovat účetní služby. Soud sice nerozporuje, že tomu mohlo být fakticky jinak, avšak smlouva o společnosti svědčí ve prospěch závěrů správce daně. O tom, že společnost DMK účetnictví nemá právní subjektivitu a nemůže samostatně vystupovat před úřady, ani o tom, že práva a povinnosti nevznikají společnosti, nýbrž pouze jejím společníkům, není mezi stranami sporu. Neobstojí však tvrzení žalobkyně, že právě tato okolnost vedla společníky k tomu, aby použili obě razítka na vystavených daňových dokladech (přestože plnění se mělo týkat pouze žalobkyně). Na některých vystavených daňových dokladech totiž podpis a razítko druhého ze společníků není. Rozumným vysvětlením je, že na daňové doklady připojil svůj podpis ten společník, který se na plnění podílel. To také koresponduje s názorem žalobkyně, že *činnost společnosti je prováděna jménem konkrétních společníků*. Soud proto souhlasí se žalovaným, že podpis na soupisu zpracovaných operací podporuje (nikoliv sám o sobě dokazuje) závěr o tom, že se M. K. podílel na předmětných plněních.
25. Druhou spornou otázkou je daňová uznatelnost výdajů od společnosti Herbalife. Správce daně původně akceptoval a uznal poměrnou část výdajů použitých na propagaci DMK účetnictví prostřednictvím produktů Herbalife jako výdaj žalobkyně. Rovněž uznal žalobkyni výdaje za zboží Herbalife použité v letech 2019 a 2020 v rámci podpory prodeje a při prezentačních setkáních. Na rozdíl od správce daně dospěl žalovaný k závěru, že se nejedná o výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 zákona o daních z příjmů.
26. Prvotní pochybnosti o uplatněných výdajích za zboží Herbalife vznikly správci daně na základě objemu pořízeného zboží (jak v množstevním, tak finančním vyjádření), který výrazně převyšoval objem zboží prodaného. Vyzval proto žalobkyni, aby prokázala, že výdaje uplatnila k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobkyně v reakci na výzvu uvedla, že zboží bylo použito jako dárkové předměty, dále při prováděných prezentačních setkáních a ochutnávkách, popř. využito v rámci podpory prodeje při propagačních akcích centra pro zdravý životní styl. V rámci ústního jednání dne 18. 1. 2023 předložila žalobkyně kopii pozvánky na veřejné setkání, e-mailem zaslala video, fotografie a rozpisy skladových položek – podpora prodeje centrum, propagace DMK účetnictví a prošlé produkty za roky 2019 a 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyklučuje, že žalobkyně mohla část zboží od společnosti Herbalife použít v rámci propagace. Nepopírá, že žalobkyně pořádala metabolicko-regenerační cvičení a veřejná setkání centra pro zdravý životní styl, u nichž na pozvánce byla uvedena jako VIP host. Žalobkyně však podle žalovaného neprokázala, že by na těchto akcích docházelo k rozdávání produktů Herbalife, navíc v takové míře, jak deklarovala. K předložené videonahrávce žalovaný konstatoval, že nedokládá konání žádné akce pro získávání klientů, kde by byly rozdávány produkty Herbalife. Na videonahrávce je zachycen pouze příjezd do ubytování, fotografie jídelního stolu s objednanými pokrmy, snídaně z druhého dne, wellness prostorů, pokoje a odjezdu z ubytování. Kromě žalobkyně a jejího syna J. K. nebyla na videu zaznamenána žádná jiná osoba.
28. Co se týče fotografií, žalovaný uvedl, že bylo předloženo 5 fotografií z centra pro zdravý životní styl. Na první fotografii byla žalobkyně se synem J. K. a dalšími čtyřmi osobami (některé z osob drží v rukou produkty Herbalife). Na dalších dvou fotografiích jsou na stole dvě krabice s proteinovými tyčinkami, jedno balení produktu Herbalife a na talířku vysypaný produkt Herbalife. Na čtvrté fotografii drží žalobkyně produkty Herbalife a spolu s ní je tu starší paní, která byla i na první fotografii. Na páté fotografii je žalobkyně spolu s paní, která nebyla na žádné z předcházejících fotografií. Žalovaný upozornil, že není zřejmé, kdy byly fotografie pořízeny. Z Facebooku žalobkyně přitom zjistil, že minimálně první fotografie byla pořízena nejpozději v roce 2018 (žalobkyně fotografii na Facebooku zveřejnila dne 25. 9. 2018). Z fotografií navíc nevyplývá, že by bylo zboží používáno k deklarovanému účelu v množství, jaké žalobkyně uvedla.
29. Žalobkyně vykazala v roce 2019 využití zboží v hodnotě 148 128 Kč (321 ks) na propagaci centra pro zdravý životní styl a 130 135 Kč (281 ks) na propagaci DMK účetnictví. Zároveň uvedla, že prodáno bylo pouze 24 ks a u 58 ks mělo dojít k uplynutí lhůty spotřeby. V roce 2020 mělo být použito na podporu prodeje centra pro zdravý životní styl zboží v hodnotě 147 693,80 Kč (celkem 292 produktů) a na propagaci DMK účetnictví zboží v hodnotě 186 769,65 Kč (celkem 384 produktů), a to v situaci, kdy v tomto roce mělo být prodáno pouze 39 produktů, u 36 ks produktů v hodnotě 17 172,42 Kč mělo dojít k uplynutí lhůty spotřeby. Žalobkyně tvrdila, že žádný z produktů neměl být použit pro její osobní spotřebu. Z příspěvků na Facebooku však vyplývá, že žalobkyně i její syn J. K. užívali v předmetné době produkty Herbalife.
30. Dle žalovaného je značně nevěrohodné, že téměř veškeré pořízené zboží mělo být bezplatně rozdáno, pokud nakoupené zboží dosahovalo v roce 2019 hodnoty 323 611,73 Kč a příjmy centra pro zdravý životní styl měly v tomto roce činit pouze 23 744,19 Kč. Obdobná situace se měla opakovat i v následujícím roce. Za dva roky bylo centrum pro zdravý životní styl ztrátové ve výši cca 0,5 milionu Kč. Nedává přitom smysl, aby se při rozdávání takového množství zboží nerozdalo předně to s končící expirační dobou. S ohledem na výše uvedené žalovaný uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že se jedná o výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 zákona o daních z příjmů.
31. Zdejší soud obecně souhlasí s východiskem, že pokud daňový subjekt dle vlastních tvrzení a daňové evidence průběžně nakupuje v poměru k souvisejícím uskutečněným plněním enormní množství zboží, u něhož deklaruje, že je poté zdarma rozdává nebo odepisuje jako prošlé, jsou pochybnosti daňových orgánů o správnosti, úplnosti a průkaznosti účetnictví zcela namístě. Bylo tedy na žalobkyni, aby jinými důkazními prostředky prokázala, že výdaje vynaložila k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, což ovšem neučinila.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

32. K zaslaným místopřísežným prohlášením žalovaný uvedl, že jsou velmi obecná, neboť z nich nevyplývá, jaké konkrétní produkty Herbalife měly být bezplatně konzumovány, jak často, v jakém konkrétním rozsahu a ani to, zda tato prohlášení pokrývají veškeré předváděcí akce. Z tohoto důvodu nelze ověřit, zda deklarovaný rozsah bezplatně konzumovaných produktů Herbalife odpovídá rozsahu tvrzenému žalobkyní, nýbrž s ohledem na množství produktů, které měly být údajně použity v rámci podpory prodeje a propagace, lze mít o tomto oprávněné pochybnosti. Dle žalovaného proto nemohlo na základě těchto prohlášení dojít k odstranění důvodných pochybností o tom, že zboží Herbalife bylo používáno při prezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci podpory prodeje v takovém množství, v jakém žalobkyně deklarovala, neboť v tomto ohledu jsou daná prohlášení nekonkrétní, nahodilá a naprosto nedostatečná.
33. S hodnocením místopřísežných prohlášení osob byla žalobkyně obeznámena seznámením se zjištěnými skutečnostmi ze dne 20. 2. 2025. Žalobkyně na argumentaci tam uvedenou nereagovala. Dle zdejšího soudu přitom daňové orgány nepochybily, pokud osoby uvedené na prohlášeních nevyslechly. Daňové orgány totiž nepochybily pravdivost prohlášení, pouze vysvětlily, že z nich nevyplývá využití deklarovaných výrobků Herbalife k propagaci. Jak nadto upozorňuje žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, dle judikatury nemůže být určitá skutečnost čestným prohlášením prokázána, nýbrž pouze osvědčena, a čestným prohlášením nelze nahradit svědeckou výpověď. Svědeckou výpověď těchto ani jiných osob žalobkyně k prokázání svých tvrzení nenavrhl. Žalovaný tedy neměl povinnost dané osoby vyslechnout jako svědky ani neměl povinnost se k otázce jejich výslechu vyjadřovat.
34. Žalovaný dále žalobkyni neuznal výdaje za zboží Herbalife, u něhož byl na daňových dokladech uveden jako odběratel J. K. K tomu žalobkyně v žalobě pouze stručně uvádí, že J. K. nakupoval zboží z prostředků žalobkyně. Produkty neprodával, prodávala je žalobkyně, která tržby z prodeje zahrнула do svých zdanitelných příjmů.
35. K tomu zdejší soud uvádí, že daňové orgány zjistily, že J. K. zboží u dodavatele Herbalife objednal i uhradil. Na pokladních dokladech předložených žalobkyní je jako osoba, které bylo placeno, uvedena žalobkyně, nikoliv Herbalife nebo J. K. Žalovaný dále uvedl, že z údajů uvedených na Facebooku vyplývá, že se pan J. K. účastnil různých setkání či školení Herbalife, na základě čehož lze usoudit, že se jednalo o řádného prodejce zboží Herbalife. Tvrzení, že zboží, které nakoupil J. K., prodávala žalobkyně, žalobkyně ničím nedoložila. Vzhledem k vykazovaným tržbám to není ani pravděpodobné. J. K. totiž pořídil zboží Herbalife v roce 2019 v hodnotě 99 188,64 Kč a v roce 2020 v hodnotě 172 055,90 Kč. Dle žalobkyní předložených propočtů příjmů a výdajů činil celkový příjem centra pro zdravý životní styl v roce 2019 pouze částku 62 053,56 Kč a v roce 2020 pouze částku 61 558,63 Kč. Žalovaný proto dospěl k závěru, že tvrzení žalobkyně jsou nepravdivá a nepodložená nejedná se o výdaje k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.
36. Ve světle výše shrnutého odůvodnění zdejší soud nemá pochyby, že daňové orgány rozhodly správně. Žalobkyně mimo nepodloženého tvrzení, že zboží nakoupil její syn za její prostředky a ona je prodala, kterým se navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, nic konkrétního nenamítá. I v tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí ob stojí.
37. Předmětem sporu jsou konečně též výdaje za pronájem nebytových prostor poskytnutých korporací JA Tech s.r.o. v celkové výši 810 021 Kč. Správce daně pojal pochybnosti o daňové uznatelnosti těchto výdajů, neboť z předložených daňových dokladů nebylo zřejmé, na jaké

adrese se tyto prostory nacházejí a nebyla předložena nájemní smlouva. K těmto pochybnostem žalobkyně uvedla, že podpronajala prostory v Bořetíně, kde bylo provozováno centrum pro zdravý životní styl. Jednalo se o venkovní prostor včetně chatky k provozování zdravého životního stylu – agrofitness/lektorské činnosti, cvičení s vlastní vahou, kdy tyto činnosti měly sloužit i jako podpora prodeje pro produkty Herbalife, přičemž jako lektor vystupoval syn J. K. Příjmy z prodeje služeb – permanentky na cvičení – byly rovněž vykázány jako zdanitelný příjem žalobkyně. Se společností JA Tech s.r.o. byly tudíž vyhotoveny objednávky pro jednotlivé roky, které žalobkyně doložila.

38. S tímto vysvětlením se správce daně nespokojil. V oznámení o výsledku dosavadního kontrolního zjištění uvedl, že neurčitá lokace prostor neumožňuje ověření funkčnosti a míry použitelnosti prostor pro konání akcí stylu agrofitness. Správci daně nebyl sdělen ani obsah smlouvy. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz (např. foto, video, počet a data konaných akcí včetně seznamů jejich účastníků) o tom, že akce agrofitness skutečně probíhaly. K tomu správce daně upozornil na mizivý ekonomický efekt daných výdajů. Žalobkyně deklarovala za obě zdaňovací období výdaje za pronájem v souhrnné výši 810 021 Kč, přičemž dosáhla příjmů z prodeje permanentek ve výši 3 719,01 Kč.
39. V reakci na výsledek kontrolního zjištění žalobkyně pouze zopakovala svá předchozí tvrzení a doložila 8 fotografií, na kterých se ovšem nachází pouze žalobkyně, J. K. a M. K. V odvolání ze dne 7. 1. 2024 proti dodatečným platebním výměrům žalobkyně poprvé specifikovala pronajatý pozemek (p. č. X v k. ú. B.) a dodala, že se jednalo se o venkovní prostor včetně chatky k provozování zdravého životního stylu – agrofitness/lektorské činnosti. Jako podpora těchto aktivit sloužily i další podpůrné projekty – mj. na internetu přes Messenger byla založena soukromá skupina Candáti Herbalife Nutrition, kde byl propagován zdravý životní styl spojený se zmiňovaným cvičením, v rámci této skupiny byly i sdíleny příspěvky, prezentace a videa cvičení na prostorech v Bořetíně. Tuto dokumentaci žalobkyně přislíbila poskytnout správci daně v následujícím týdnu (ze zdravotních důvodů). Ze správního spisu však neplyne, že by žalobkyně cokoliv dalšího v řízení předložila. Rovněž správce daně ve svém stanovisku k odvolání ze dne 26. 2. 2024 (tedy o téměř sedm týdnů po podání odvolání) konstatuje, že žalobkyně nic nedoložila a pokud by tak v budoucnu učinila, hodnotil by to jako doplnění odvolání. Žalovaný se s úvahami správce daně ztotožnil a dodal, že ani specifikace lokality bez prokázání, že se zde akce agrofitness skutečně konaly a bez doložení jakýchkoliv důkazních prostředků nemá vliv na správnost závěru správce daně.
40. I s tímto hodnocením se zdejší soud ztotožňuje. Žalobkyně svá tvrzení o tom, že si dané prostory pronajala k provozování akcí zdravého životního stylu, v daňovém řízení ničím neprokázala. Důvodně vyjádřené pochybnosti správce daně tudíž nerozptýlila. V žalobě zmiňované důkazy daňové orgány neprovedly, neboť je žalobkyně nepředložila, ač tak avizovala. Důkazní břemeno leželo na žalobkyni, žalovaný za této situace neměl povinnost cokoliv „vyžádat“. Zbývá dodat, že ústní smlouva není překážkou uznání výdajů. V nynějším případě však žalobkyně ani obsah smlouvy nijak nespecifikovala.
41. Žalobkyně navrhla provedení důkazu svým výslechem, spisovou dokumentací správce daně a pozvánkou Wellness víkend se cvičením. K tomu lze uvést, že výslech žalobkyně soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť žalobkyně jako účastník řízení má prostor předkládat libovolně svá vyjádření a účastnický výslech je až krajním prostředkem pro zjišťování skutkového stavu. Správním spisem se v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

nedokazuje. Co se týče pozvánky na Wellness víkend se cvičením v resortu zámku Nová Včelnice v termínu 5.-7. 12. 2025, není zdejšímu soud zřejmé, co jí vůbec hodlá žalobkyně pro zdaňovací období let 2019 a 2020 prokazovat. Tato listina nemůže přispět k objasnění skutkového stavu v nynější věci. Námitkami uplatněnými poprvé až v replice (že žalobkyně byla ujišťována o správnosti svého postupu a že došlo ke dvojímu zdanění) se zdejší soud pro jejich opožděnost nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

42. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. října 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

